

Քառասուներորդ համարի թաքնված պատմությունը - համար ութ

Լեռը

Jeff Pippenger

2026-04-05

Պետրոսի համար Պայծառակերպության լեռը տեղի ունեցավ Պանիումի և խաչի միջև, և մեկ այլ գծով Պետրոսը գտնվում է Քրիստոսի ծառայության սկզբում Նրա մկրտության և Նրա ծառայության ավարտին՝ հաղթական մուտքից անմիջապես հետո, միջև:

Մկրտության, լեռան և հաղթական մուտքի ավարտի այդ երեք սահմանաքարերը նշվում են այն երեք անգամներով, երբ խոսեց երկնավոր Հայրը: Հովհաննես 12-ում երրորդ անգամը այն ժամանակ է, երբ հույները փնտրում էին Հիսուսին: Մկրտությունը 9/11-ն է, լեռը՝ Պանիումից մինչև տասնվեցերորդ համարի Կիրակնօրյա օրենքի պատմության մեջ: Պետրոսի համար դա Պանիումն էր, ապա՝ լեռը մինչև հաղթական մուտքի ավարտը, որը հենց Քրիստոսի՝ երկրորդ անգամ փառավորվելուց անմիջապես առաջ էր:

Այժմ իմ անձը խոովված է. և ի՞նչ ասեմ: Հա՛յր, փրկի՛ր ինձ այս ժամից. բայց հենց այս բանի համար եկա այս ժամին: Հա՛յր, փառավորի՛ր քո անունը: Այնժամ մի ձայն եկավ երկնքից՝ ասելով. և՛ փառավորեցի այն, և դարձյալ պիտի փառավորեմ: Ուստի այնտեղ կանգնած և դա լսած ժողովուրդն ասում էր, թե որոտաց. իսկ ուրիշներն ասում էին. մի հրեշտակ խոսեց նրա հետ: Հիսուսը պատասխանեց և ասաց. Այս ձայնը ոչ թե ինձ համար եղավ, այլ ձեզ համար: Այժմ է այս աշխարհի դատաստանը. այժմ այս աշխարհի իշխանը դուրս պիտի նետվի: Եվ ես, եթե երկրից բարձրացվեմ, բոլոր մարդկանց դեպի ինձ պիտի ձգեմ: Այս ասաց՝ նշելով, թե ինչ մահով պիտի մեռներ: Հովհաննես 12:27–33.

Այն գիծը, որը շրջանակված է Ղևտականք քաներեքով և Հոգեգալստյան ժամանակաշրջանով, ունի սկզբնական ուղենիշ՝ երեք քայլով, որին հաջորդում են հինգ օր, և ավարտական ուղենիշ՝ նույնական հատկանիշներով: Այդ ուղենիշների միջև երեսուն օրը ներկայացնում են քահանաների ժամանակաշրջանը, որն ավարտվում է փողերի տոնի ժամանակ: Փողերի տոնը, Քրիստոսի համբարձումը՝ այն բանից հետո, երբ Իր հարությունից հետո քառասուն օր Իր աշակերտներին դեմ առ դեմ ուսուցանեց, և Քավության օրը ներկայացնում են Ղևտականք քաներեքի գծի ավարտի երեք քայլերը: Այդ երեք քայլերին հաջորդում են հինգ օր՝ մինչև և՛ Հոգեգալստյան, և՛ Տաղավարահարաց տոնը: Երրորդ անգամ, երբ երկնավոր Հայրը խոսեց, եղավ հենց այն բանից առաջ, երբ հույները, որոնք ներկայացնում են նրանց, ովքեր Կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ կանչվում են Բաբելոնից դուրս, փորձում էին հանդիպում ստանալ Հիսուսի հետ: Կիրակնօրյա օրենքից անմիջապես առաջ Հիսուսը նույնականացնում է դրոշի բարձրացումը խաչի վրա: Երկիրը լուսավորվեց Նրա փառքով 9/11-ին, և կրկին լուսավորվում է Կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ:

Կեսարիա Փիլիպպեն, որ Պանիումն է, խաչի երրորդ ժամն է, իսկ Կեսարիա Մարիտիման՝ իններորդ ժամը, երբ հնչում է Բաբելոնից դուրս գալու կոչը: Խաչից առաջ, մինչ Պանիումի մարգարեական պատմության մեջ է, Պետրոսը լեռան վրա է, բայց դեռևս հաղթական մուտքի ավարտից առաջ: Պանիումը շարունակվում է մինչև տասնվեցերորդ համարի խաչը: Պետրոսը Պանիումում գտնվում է հենց Ղևտացոց քսաներեքերորդ գլխի փողերի տոնի, համբարձման և քավության երեքաստիճան պատմությունից անմիջապես առաջ: Պետրոսը քահանայի հատուկ խրատի երեսուն օրերի մեջ է:

Միմոնը դառնում է Պետրոս Պանիումում, և հաղթական մուտքից առաջ լեռան վրա ունի մեկ քայլանշան: Հաղթական մուտքը պատկերավորում է տասը կույսերի առակը: Միայն հինգն են մտնում ամուսնության մեջ, և եռակի քայլանշանի ու Պենտեկոստեի միջև եղած հինգ օրերը հաղթական մուտքի սկիզբն են: Այն սկսվում է փողերի տոնին, սակայն այդ քայլանշանը կազմված է երեք քայլանշանների համադրությունից: Որպես մեկ քայլանշան՝ դրանք Նեշվիլի վրա կատարված հարձակումը նույնացնում են փողերի տոնի հետ: Կեսգիշերյան Աղաղակի պատգամը հենց նոր հաստատված կլինի, և հինգ իմաստուն կույսերի ընթացքը սկսում է այն գործընթացը, որը տանում է դեպի խաչի մահը, թաղումը և հարությունը, ինչը Կիրակնօրյա օրենքն է:

Պետրոսը Պանիումում է, երբ ուղղում է Նեշվիլի հրե գնդերի մարգարեությունը, և նախքան փողերի տոնի հնչեցնելը՝ մարգարեության կատարման պահին: Նա մարգարեական անհրաժեշտությամբ նախ պետք է գնա լեռը, որովհետև լեռը եղել է հաղթական մուտքից առաջ: Մինչ Աբրահամը կգնաց լեռը, նրա անունը փոխվեց, և Պետրոսի անունը փոխվեց Պանիումում՝ նախքան նա կգնաց լեռը: Լեռը Պետրոսի փորձությունն է նախքան Նեշվիլի հրե գնդերի մարգարեության կատարումը: Կատարումը երրորդ և վճռորոշ փորձությունն է, որտեղ բնավորությունը դրսևորվում է կամ որպես ուրախություն, կամ որպես ամոթ:

Ք.ա. 457 թվականի գիծն ավարտվում է Ռաֆիայի և Պանիումի միջև. Ծննդոց տասնյոթերորդ գլխի ուխտը համընկնում է Ռաֆիայի հետ, իսկ Մատթեոս տասնվեցերորդ գլխի ուխտը համընկնում է Պանիումի հետ: Պանիումից Պետրոսը գնում է լեռը, ինչպես Աբրահամը գնաց Իսահակի զոհաբերությանը: Պետրոսի գծի լեռը համընկնում է Աբրահամի ժամանակի լեռան հետ:

Աբրահամի ճանապարհային նշանը բաղկացած էր երեք օրից: Հաղթական մուտքի ժամանակ երկու աշակերտ ուղարկվեցին՝ բերելու մի էշ, որպեսզի նա կրի Քրիստոսին, և Աբրահամի գծում նրա երեքօրյա ճանապարհորդությունը սկսվում է նրանով, որ նա ընտրում է երկու ծառայի և մի էշ՝ Իսահակի ընծայման համար փայտը կրելու նպատակով: Պետրոսի ութօրյա կամ վեցօրյա ճանապարհը դեպի լեռը Աբրահամի համար երեք օր էր: Պետրոսը Պանիումում գտնվում է լեռից առաջ և էշի արձակվելուց առաջ, որով սկսվում է մուտքը Երուսաղեմ, և հենց այստեղից էլ սկսվեցին Աբրահամի երեք օրերը: Հաղթական մուտքի ժամանակ Քրիստոսը կանգ առավ Ձիթենյաց լեռան վրա և արտասվեց Երուսաղեմի համար՝ այսպիսով նշանավորելով Աստծու և հին բառացի Իսրայելի միջև ուխտական հարաբերության ավարտը: Պետրոսի լեռը

հաղթական մուտքից առաջ է. Քրիստոսի լեռը հաղթական մուտքի ընթացքում է, իսկ Աբրահամի լեռը՝ մուտքի ավարտին:

2026 թվականը միջանկյալ ընտրությունների տարին է, երբ աստվածաշնչյան մարգարեության վեցերորդ թագավորության երկուհարյուր հիսուներորդ տարին հանդիսավորապես նշում է իր փառավոր թագավորությունը: Այդ տոնակատարությունը, որպես մարգարեական միջնակետ, համընկնում է Անտիոքոս Մեծի հետ մ.թ.ա. 207 թվականին՝ Ռաֆիայի և Պանիումի միջև եղած միջնակետին, որը նշանավորում է մ.թ.ա. 457 թվականից հաշվվող երկուհարյուր հիսուն տարվա ավարտը:

Քանի որ դիտարկում ենք չորս գծերը, որոնք կազմված են տասնմեկերորդ գլխից մինչև քսաներկուերորդ գլուխը ներառյալ և որոնք մինչ այժմ բացվել են, (թերևս կան նաև այլ օրինակներ), այժմ անդրադառնում ենք «Դարերի Փափագ»-ի այդ գլուխներին: Տասնմեկերորդ գլուխը «Մկրտությունն» է, իսկ քսաներկուերորդ գլուխը՝ «Հովհաննեսի բանտարկությունն ու մահը»: Հովհաննեսը գտնվում է սկզբում և վերջում, իսկ տասնյոթերորդ գլուխը՝ միջին գլուխը, «Նիկողեմոս»-ն է:

«Նիկողեմոսը եկել էր Տիրոջ մոտ՝ կարծելով, թե Նրա հետ պիտի մտնի քննարկման մեջ, բայց Հիսուսը մերկացրեց ճշմարտության հիմնարար սկզբունքները: Նա ասաց Նիկողեմոսին. քեզ այնքան տեսական գիտելիք պետք չէ, որքան՝ հոգևոր վերածնունդ: Քեզ պետք չէ, որ քո հետաքրքրասիրությունը բավարարվի, այլ՝ որ նոր սիրտ ունենաս: Դու պետք է վերևից նոր կյանք ընդունես, նախքան կկարողանաս գնահատել երկնային բաները: Մինչև որ այս փոփոխությունը տեղի չունենա՝ ամեն բան նոր դարձնելով, Ինձ հետ Իմ իշխանության կամ Իմ առաքելության մասին քննարկելը քեզ համար փրկարար որևէ բարի արդյունք չի ունենա:»

«Նիկողեմոսը լսել էր Հովհաննես Մկրտչի քարոզությունը ապաշխարության և մկրտության վերաբերյալ, և թե ինչպես նա ժողովրդին մատնացույց էր անում Նրան, Ով պիտի մկրտեր Սուրբ Հոգով: Նա ինքը զգացել էր, որ հրեաների մեջ պակասում է հոգևորությունը, և որ նրանք մեծ չափով դեկավարվում էին մոլեռանդությամբ և աշխարհիկ փառասիրությամբ: Նա հույս էր ունեցել, որ Մեսիայի գալուստով դրությունը ավելի լավը պիտի լիներ: Սակայն Մկրտչի՝ սրտերը քննող պատգամը չկարողացավ նրա մեջ գործել մեղքի գիտակցություն: Նա խիստ փարիսեցի էր և հպարտանում էր իր բարի գործերով: Նա լայնորեն հարգված էր իր բարեգործության և տաճարային ծառայությունը պահպանելու գործում իր առատաձեռնության համար, և իրեն ապահով էր զգում Աստծո բարեհաճության մեջ: Նա սարսափեց այն մտքից, որ կա մի թագավորություն՝ այնքան մաքուր, որ ինքը, իր ներկա վիճակում, չի կարող այն տեսնել»: The Desire of Ages, 171.

«Դարերի Փափագը» գրքի միջնակետը գտնվում է Նիկողեմոսի տողի մեջ, որը ներկայացնում է աղվենտիզմին ուղղված վերջին կոչը՝ հարյուր քառասունչորս հազարի կնքման տողի մեջ: Նա ներկայացնում է մի դաս, որը լսել էր Քրիստոսի նախակարապետի լուրը, սակայն անտեղյակ էր իր լաոդիկեական վիճակից:

«Նիկոդեմոսի հետ ունեցած զրույցում Հիսուսը բացահայտեց փրկության ծրագիրը և Իր առաքելությունը աշխարհի հանդեպ: Իր հետագա ճառերից և ոչ մեկում Նա այդքան լիովին, քայլ առ քայլ, չբացատրեց այն գործը, որ պետք է կատարվի բոլոր նրանց սրտերում, ովքեր պիտի ժառանգեն երկնքի արքայությունը: Իր ծառայության հենց սկզբում Նա ճշմարտությունը բացեց Սինեդրիոնի մի անդամի, այն մտքի առջև, որն ամենաընկալունակն էր, և ժողովրդի համար նշանակված մի ուսուցչի: Բայց Իսրայելի առաջնորդները չընդունեցին լույսը: Նիկոդեմոսը ճշմարտությունը ծածկեց իր սրտում, և երեք տարի գրեթե ոչ մի տեսանելի պտուղ չեղավ»: The Desire of Ages, 176.

Հովհաննեսի պատգամը և նրա կողմից Քրիստոսի մկրտությունը ներկայացնում էին Աստծուց երկյուղելու վերաբերյալ առաջին հրեշտակի պատգամը: Հովհաննեսի պատգամը Լաոդիկիային ուղղված՝ հավատով արդարացման պատգամն էր, և այդ պատգամը գործությամբ լցվեց Քրիստոսի մկրտության ժամանակ, ինչպես որ Ջոնսի և Վազոների պատգամը 1888 թվականին Լաոդիկիային ուղղված պատգամն էր: Քրիստոսի մկրտությունը և 1888 թվականը նախատիպում էին 9/11-ին Լաոդիկիային ուղղված պատգամի գալուստը, որն ավարտվում է Ռաֆիայի և Պանիումի միջև ընկած միջնակետում:

Նիկոդեմոս նշանակում է «ժողովրդի հաղթություն», և հավատով արդարացումը այն կնիքային լուրն է, որ հասավ Հովհաննեսի լուրի հետ, գործություն ստացավ մկրտության ժամանակ և սահմանվեց Նիկոդեմոսի՝ Քրիստոսի հետ կեսգիշերային հանդիպմամբ: Քսաներկուերորդ գլուխը նկարագրում է Հովհաննեսի մահը, որը նրա աշակերտների մեջ առաջ բերեց այն դրոշի ճանաչումը, որ պիտի բարձրացվեր և բոլոր մարդկանց Իրեն ձգեր: Մկրտությունը միաժամանակ և՛ 9/11-ն էր, և՛ 2020 թվականի հուլիսի 18-ից մինչև 2023 թվականի դեկտեմբերի 31-ը, որովհետև մկրտությունը պատկերում է մահը (2020), թաղումը (երեքուկես օր) և հարությունը (2023 թվականի դեկտեմբերի 31): Այնուհետև կեսգիշերային հանդիպումը, որտեղ ժողովրդի հաղթությունը ներկայացված է որպես վերստին ծնունդ՝ Լաոդիկիայի կուրությունից դեպի Ֆիլադելֆացու քսան-քսան տեսողությունը: Այնուհետև Քրիստոսի գործերը ներկայացվում են որպես դրոշի բարձրացում:

Աբրահամի համար Հովհաննեսի շարքում Քրիստոսի գործերը համընկնում են Իսահակի գոհաբերության հետ: Պետրոսի համար շարակարգն ավարտվում է ծովեզրյա Կեսարիայում՝ Caesarea Maritima-ում, իններորդ ժամին, որտեղ խաչը բոլոր մարդկանց կանչում է հավատով արդարացման հաղթանակին, որը երրորդ հրեշտակի պատգամն է: Երրորդ հրեշտակի պատգամը Իսլամի երրորդ վայի պատգամն է, որ հասավ 9/11-ին՝ Բաղաամի առաջին հանդիպման մեջ Իսլամի էշի հետ, ապա՝ հարվածների կրկնապատկմամբ բառացի փառավոր երկրի դեմ 2023 թվականի հոկտեմբերի 7-ին, և ապա՝ երկրորդ հարվածով Նեշվիլում, մինչ Բաղաամը Իսլամի էշը վարում է հին բառացի և արդի հոգևոր փառավոր երկրի այգիների միջով: Երրորդ հարվածը շուտով գալիք Կիրակնօրյա օրենքի երկրաշարժն է: Այնտեղ է Իսահակը մատուցվում, այնտեղ Հովհաննեսի աշակերտները՝ որպես մեծ բազմության խորհրդանիշ, որոնց տրվում են նահատակության սպիտակ զգեստները, լսեցին և տեսան դրոշի գործերը: Ծննդոցի,

Մատթեոսի և The Desire of Ages-ի միջնակետերը նույնականացնում են հարյուր քառասունչորս հազարի կնիքումը և հեթանոսների կանչը:

Քրիստոսի կողմից Նիկոդեմոսին տրված բացատրությունը վերաբերում էր քամու գործին, թեև նրա գործունեությունն անտեսանելի է:

«Նիկոդեմոսը դեռևս շփոթության մեջ էր, և Հիսուսն Իր միտքը պարզաբանելու համար գործածեց քամու օրինակը. «Քամին փչում է, ուր որ կամենում է, և նրա ձայնը լսում ես, բայց չգիտես, թե որտեղից է գալիս և ուր է գնում. այդպես է ամեն ոք, որ Հոգուց է ծնված»:

«Քամու ձայնը լսվում է ծառերի ճյուղերի մեջ՝ տերևներն ու ծաղիկները սոսափեցնելով. սակայն այն անտեսանելի է, և ոչ ոք չգիտի, թե որտեղից է գալիս կամ ուր է գնում: Այդպես է նաև Սուրբ Հոգու աշխատանքը սրտի վրա: Այն ավելի հնարավոր չէ բացատրել, քան քամու շարժումները: Մարդը գուցե չկարողանա նշել դարձի ընթացքի ճշգրիտ ժամանակը կամ տեղը, կամ հետևել դրա բոլոր հանգամանքներին. սակայն սա չի ապացուցում, թե նա դարձի չեկած է: Քրիստոսը, քամու պես անտեսանելի ներգործությամբ, մշտապես գործում է սրտի վրա: Քիչ առ քիչ, թերևս՝ այն ընդունողի համար անգիտակցաբար, ներշնչումներ են տրվում, որոնք նպատակ ունեն հոգին դեպի Քրիստոս ձգելու: Դրանք կարող են ընդունվել Նրա մասին խորհրդածելու միջոցով, Սուրբ Գրքերն ընթերցելու միջոցով, կամ կենդանի քարոզչի շուրթերից խոսքը լսելու միջոցով: Հանկարծ, երբ Հոգին գալիս է ավելի անմիջական կոչով, հոգին ուրախությամբ իրեն հանձնում է Հիսուսին: Շատերի կողմից սա կոչվում է հանկարծակի դարձ, բայց դա Աստծո Հոգու երկարատև հրապուրանքի արդյունքն է,— համբերատար, ձգձգված ընթացք»:

«Թեև քամին ինքնին անտեսանելի է, սակայն այն առաջացնում է այնպիսի ազդեցություններ, որոնք տեսանելի են և զգացվում են: Այդպես էլ Հոգու գործը հոգու վրա իրեն կհայտնի յուրաքանչյուր արարքում նրա, ով զգացել է Նրա փրկարար գործությունը: Երբ Աստծո Հոգին տիրում է սրտին, Նա կերպափոխում է կյանքը: Մեղավոր մտքերը հեռացվում են, չար գործերից հրաժարվում են. սերը, խոնարհությունը և խաղաղությունը փոխարինում են բարկությանը, նախանձին և կռվին: Տրամության տեղը բռնում է ուրախությունը, և դեմքը արտացոլում է երկնքի լույսը: Ոչ ոք չի տեսնում այն ձեռքը, որ բարձրացնում է բեռը, և ոչ էլ դիտում է վերին աստյաններից իջնող լույսը: Օրհնությունը գալիս է, երբ հոգին հավատքով իրեն հանձնում է Աստծուն: Այն ժամանակ այն գորությունը, որը ոչ մի մարդկային աչք չի կարող տեսնել, Աստծո պատկերով նոր էակ է արարում»: The Desire of Ages, 172, 173.

9/11-ին վերջին անձրևը սկսեց ցողել: 9/11-ին իսլամը, որ Աստվածաշնչյան մարգարեության մեջ ներկայացված է որպես «արևելյան հողմ», հասավ այն ժամանակ, երբ սկսվեց հարյուր քառասունչորս հազարի կնիքումը: Վերջին անձրևը, որը մի պատգամ է՝ ներկայացված որպես «ոսկե յուղ», որ իջնում է Չաքարիայի երկու ոսկե փողերից, սկսեց Լատդիկյան յոթներորդ օրվա աղվենտիստներին ապաշխարության կոչելը: Սուրբ Հոգու հողմը սկսեց իր գործը՝ ուսուցանելով բոլոր գրված բաները և գործադրելով Երեմիայի հին շավիղների պատգամը՝ կույր լատդիկեցիների սրտերին

խոսելու համար: Սուրբ Հոգու գործը, ինչպես ներկայացվեց Նիկոդեմոսին և ավելի լրիվ բացատրվեց՝ «քայլ առ քայլ», այն «աշխատանքը, որ անհրաժեշտ է կատարվի բոլոր նրանց սրտերում, ովքեր պիտի ժառանգեն երկնքի արքայությունը»: Այդ ընթացքը Քրիստոսի կողմից համեմատվեց հողմի աշխատանքի հետ, և այդ ընթացքը տեղի է ունենում «արևելյան հողմի» ժամանակահատվածում, որը հասավ 9/11-ին: Եսայիան նույն այս ժամանակահատվածին անդրադառնում է կոշտ հողմի եզրերով:

Չափով, երբ այն դուրս է արձակվում, Դու նրա հետ կվիճես. Նա իր սաստիկ քամին կասեցնում է արևելյան քամու օրը: Ուստի այս միջոցով պիտի քավվի Հակոբի անօրենությունը, և սա է նրա մեղքը վերացնելու ամբողջ պտուղը. երբ նա զոհասեղանի բոլոր քարերը կդարձնի փշրված կավճաքարերի նման, պուրակներն ու կուռքերը կանգուն չեն մնա: Եսայիա 27:8, 9.

Բոլոր մարգարեները վերջին օրերում համահունչ են միմյանց, և Եսայիայի «սաստիկ քամին» Հովհաննեսի կովի քամիներն են, որոնք զսպված են պահվում հարյուր քառասունչորս հազարի կնքման ընթացքում: Եսայիայի սաստիկ քամին արևելյան քամին է, որ Եսայիայի վկայության մեջ «կասեցված» է, իսկ Հովհաննեսի մոտ՝ զսպված պահվում: Հովհաննեսի կովի քամիները պահվում են, մինչ Աստծու ժողովուրդը կնքվում է, և Եսայիայի արևելյան քամին ճանաչվում է որպես այն ժամանակահատվածը, երբ «Հակոբի անօրենությունը» «քավվում» է: Եբրայերեն «քավվում» բառը նշանակում է մեղքերի համար քավություն արվել: Հովհաննեսի կնքումը նույնն է, ինչ Եզեկիելի իններորդ գլուխը, և նույնն է, ինչ Հակոբի անօրենության քավությունը: Այն հրեշտակը, որ անցնում է Երուսաղեմի միջով՝ նշան դնելով նրանց վրա, ովքեր հառաչում և աղաղակում են, այն հրեշտակն է, որ բարձրանում է «արևելքից»:

Եվ այս բաներից հետո տեսա չորս հրեշտակների, որոնք կանգնած էին երկրի չորս անկյուններում և բռնել էին երկրի չորս հողմերը, որպեսզի հողմը չփչի երկրի վրա, ոչ էլ ծովի վրա, և ոչ էլ որևէ ծառի վրա: Եվ տեսա մի ուրիշ հրեշտակի, որ ելնում էր արևելքից՝ ունենալով կենդանի Աստծու կնիքը. և նա բարձր ձայնով աղաղակեց այն չորս հրեշտակներին, որոնց տրված էր վնասել երկիրն ու ծովը, ասելով. «Մի՛ վնասեք երկրին, ոչ էլ ծովին, և ոչ էլ ծառերին, մինչև որ մեր Աստծու ծառաներին կնքենք նրանց ճակատների վրա»: Հայտնություն 7:1-3:

Հրեշտակը Քրիստոսն է, և Նա համբարձվեց Հոգեգալստյան շրջանում՝ աշակերտներին դեմառդեմ ուսուցանելու քառասուն օրերի ավարտին, և Նա համբարձվում է Ղևտական քսաներեքում հիշատակված փողերի տոնին՝ դեմառդեմ ուսուցանելու այն երեսուն օրերի ավարտին, որոնք վերաբերում են քահանաներին, որոնց ներկայացնում է երեսուն թիվը:

2026 թվականը միջանկյալ ընտրությունների տարին է, և այդ ընտրություններն արդեն հաստատվել են որպես մարգարեական նշանոդեր: Եթե Դեմոկրատները չգողանային 2020 թվականի ընտրությունները, Թրամփը չէր կատարի Հռոմի հանելուկը: Հռոմի հանելուկն այն է, որ նա ութերորդն է և յոթից է: Այդ հանելուկը Թրամփին նույնականացնում է որպես գազանի պատկերի ներկայացուցչի, որը միշտ ելնում է

ութերորդը, սակայն յոթից է: Դանիել 7-ում հեթանոսական Հռոմի տասը եղջյուրներից երեքը պետք է վերացվեին, որպեսզի փոքր եղջյուրը բարձրանար: Այնտեղ պապական Հռոմը ելավ որպես ութերորդը՝ յոթ այլ եղջյուրների մեջ, սակայն նա դուրս եկավ հեթանոսական Հռոմից, որովհետև պետք է լիներ յոթից: Դանիել 8-ում Մարա-Պարսկական կայսրությունը ներկայացված էր երկու եղջյուրներով, ապա Հունաստանը՝ մեկ եղջյուրով, որը կոտրվելով առաջ բերեց չորս եղջյուր, ուստի նախքան Հռոմի հայտնվելը եղել են յոթ եղջյուրներ, և Հռոմի փոքր եղջյուրը ութերորդն է: Կան այլ վկաներ ևս այն փաստի վերաբերյալ, որ Հռոմը միշտ ելնում է որպես ութերորդը և յոթից է, սակայն հանելուկի հիմնական հղման կետը Հայտնություն գրքի տասնյոթերորդ գլուխն է:

Եվ ահա միտքը, որ ունի իմաստություն: Յոթ գլուխները յոթ լեռներ են, որոնց վրա կինը նստած է: Եվ կան յոթ թագավորներ. հինգը ընկել են, մեկը կա, իսկ մյուսը դեռ չի եկել. և երբ գա, պետք է կարճ ժամանակ մնա: Եվ զազանը, որ էր և չէ, հենց ինքն է ութերորդը, և յոթից է, և գնում է դեպի կորուստ: Հայտնություն 17:9-11

2020 թվականի գողացված ընտրությունները ընտրությունը ճանաչեցին որպես մարգարեական ճանապարհային նշան: Այս փաստի երկրորդ վկան նախագահ Քարթերի հետ է կապված: Ռեյգանը նախագահներից առաջինն էր այն շարքում, որը տանում է դեպի Թրամփը՝ որպես յոթից եղող ութերորդը, քանի որ նա կազմում է Հռոմի պատկերը: Ռեյգանը ութ նախագահների այդ շարքի առաջինն էր՝ 1989 թվականի, այսինքն՝ վախճանի ժամանակի պահից սկսած: 1989 թվականը կատարվեց Դանիել տասնմեկերորդ գլխի առաջինից չորրորդ համարներում, և այն ներկայացնում է ամենահարուստ նախագահի վկայությունը: Ռեյգանին նախորդել էր պատմության մեջ մինչև այդ պահը եղած ամենավատ նախագահը: Քարթերը պաշտոնը թողեց՝ Իսլամի ճգնաժամը չլուծված: Քառասունյոթ տարի անց Թրամփը ներկայումս լուծում է այն խնդիրը, որը դեմոկրատ Քարթերը թողել էր Ռեյգանին: Քանի որ առաջինը և ալֆան՝ Ռեյգանը, Հանրապետական էր՝ նախապատկերելով Հանրապետականի վախճանում և օմեգայում, Թրամփն էլ պետք է ժառանգեր Իսլամի մի ճգնաժամ, որը ստեղծված էր նախորդ դեմոկրատ նախագահի կողմից, որը մարգարեական անհրաժեշտությամբ պետք է լիներ պատմության մեջ մինչև այդ պահը եղած ամենավատ նախագահը: Օբաման, իհարկե, իրականացրեց այդ բոլոր մարգարեական հատկանիշները, և նույնը՝ Բայդենը: Որպեսզի Ռեյգանը նախապատկերեր վերջինին, նա պետք է նախապատկերեր ոչ միայն ութերորդին, այլև վեցերորդին: Այդպես անելու համար Հուդայի ցեղի Առյուծը պետք է վերահսկեր ընտրությունները՝ ապահովելու ձախողված նախագահությունների մի հաջորդականություն, որոնք երկու դեպքում էլ նախորդում էին Թրամփին: Ընտրությունները մարգարեական ճանապարհային նշան են, իսկ 2026 թվականը միջանկյալ ընտրություններն են այն նախագահի համար, որը յոթից եղող ութերորդն է:

Միացյալ Նահանգների երկուհարյուր հիսունամյա ժամանակագիծը սկսվեց 1776 թվականին և իր գագաթնակետին է հասնում 2026 թվականին: Ք.ա. 457 թվականի երկուհարյուր հիսունամյա ժամանակագիծը իր գագաթնակետին հասավ Ք.ա. 207

թվականին՝ տասնմեկերորդ և տասնհինգերորդ համարների միջև՝ Ռաֆիայի և Պանիումի ճակատամարտերի միջև: Ռաֆիան մարգարեաբար համընկնում է Ծննդոց տասնյոթերորդ գլխի թլփատության ուխտի հետ, իսկ Պանիումը մարգարեաբար համընկնում է Մատթեոս տասնվեցերորդ գլխի հարյուր քառասունչորս հազարի ուխտի հետ: 2026 թվականը համընկնում է Ք.ա. 207 թվականի հետ՝ տասնմեկերորդ և տասնհինգերորդ համարների միջև, Ռաֆիայի և Պանիումի միջև, ինչը նաև Աստծո առաջին ուխտի և Աստծո վերջին ուխտի միջև է՝ ընտրյալ ժողովրդի հետ:

Ք.ա. 207 թվականի և 2026 թվականի միջնակետին ավարտվող երկուհարյուր հիսունամյա ժամանակագծերը համընկնում են այն երկուհարյուր հիսունամյա հալածանքի ժամանակագծի հետ, որը սկսվեց այն ժամանակ, երբ 64 թվականին Հռոմ քաղաքը այրվեց: Այդտեղից սկսած՝ յոթ տարի շարունակ Երուսաղեմի բնակիչներին մի տարօրինակ մարդու կողմից հռչակվեց գալիք կործանման նախազգուշացումը: Երբ վրա հասավ յոթանասուն թվականը, և Երուսաղեմն ավերվեց, Աստծո եկեղեցին ցրվեց, և նրանք ավետարանը տարածեցին ամբողջ աշխարհում: Միննույն ժամանակ, երբ Եփեսոսի եկեղեցին հռչակում էր հարության Պենտեկոստեական պատգամը, սկսվեց Զմյուռնիայի եկեղեցով ներկայացված հալածանքը, որովհետև մարգարեական անհրաժեշտությամբ այդ երկու եկեղեցիները մի որոշ ժամանակ պետք է ընթանային զուգահեռ: Պողոսը Եփեսոսի մարգարեական եկեղեցու առաջնորդներից էր, սակայն նա գրեց այդ երկու պատմությունների մասին էլ:

Հալածանքները, չարչարանքները, որոնք ինձ պատահեցին Անտիոքում, Իկոնիայում, Լյուստրայում. ի՛նչ հալածանքներ տարա, բայց այդ բոլորից Տերն ինձ ազատեց: Եվ այո՛ւ, բոլոր նրանք, որ կամենում են աստվածապաշտությամբ ապրել Քրիստոս Հիսուսով, պիտի հալածվեն: Բ Տիմոթեոս 3:11, 12:

Ա. Թ. Ջոնսը նշում է երկուհարյուր հիսուն տարվա այն ժամանակահատվածը, որ սկսվում է 64 թվականին և ավարտվում 313 թվականի Միլանի հրովարտակով: Այդ տարիների ընթացքում հեթանոսական Հռոմը հալածանք էր իրականացնում Աստծո ժողովրդի դեմ, սակայն Զմյուռնիայի եկեղեցուն ուղղված պատգամը առանձնացնում էր տասը օր, որոնք ներկայացնում են այդ ժամանակահատվածի ամենադաժան հալածանքը:

Մի՛ վախեցիր այն բաներից, որ պիտի կրես. ահա սատանան ձեզնից ունանց պիտի գցի բանտ, որպեսզի փորձվեք. և տասը օր նեղություն պիտի ունենաք. եղիր հավատարիմ մինչև մահ, և Ես քեզ կյանքի պսակը պիտի տամ: Հայտնություն 2:10.

Դիոկղետիանոս կայսրով ներկայացված հալածանքի այդ ժամանակաշրջանը տևեց տասը տարի՝ սկսվելով 303 թվականին և ավարտվելով 313 թվականին, երբ իշխում էր Կոստանդինոս Մեծ կայսրը, ինչպես նա պիտի իշխեր 321 թվականի առաջին կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ, և երբ նա 330 թվականին Հռոմը բաժանեց արևելքի և արևմուտքի: 313 թվականը մարգարեաբար նշանավորվեց Միլանում տեղի ունեցած դիվանագիտական ամուսնությամբ, երբ Կոստանդինոս կայսրը (Արևմուտքի տիրակալը) կազմակերպեց իր խորթ քրոջ՝ Ֆլավիա Յուլիա Կոնստանտիայի ամուսնությունը Լիկինիոսի հետ՝ այն կայսրի, որը վերահսկում էր Հռոմեական

կայսրության արևելյան (կամ շուտով արևելյան դառնալու) մասը: Այդ ամուսնությունը խորհրդանշականորեն ավարտվեց, երբ Կոստանդինոսը 330 թվականին թագավորությունը բաժանեց արևելքի և արևմուտքի:

Ներոնի 250-ամյա ժամանակահատվածը սկսվում է յոթնամյա մի ժամանակաշրջանով, որը սկսվում և ավարտվում է մի պաշարմամբ, որը նախատիպորեն ներկայացնում է աշխարհի վերջը: Ժամանակահատվածի ավարտին կար հստակ տասը տարվա հալածանք: Ժամանակահատվածը սկսվեց Եփեսոսի օրոք, ապա ընդգրկեց Զմյուռնիայի պատմությունը մինչև Կոստանդինի փոխզիջման եկեղեցին, երբ Պերգամոսի եկեղեցին հայտնվեց 313 թվականին:

313-ից մինչև 330 թվականներն ընդգրկող այդ տասնյոթ տարիները իրենց գուգահեռն են գտնում Ռաֆիայի և Պանիումի պատմության մեջ, որտեղ մ.թ.ա. 217 թվականի ճակատամարտը և մ.թ.ա. 200 թվականի ճակատամարտը միմյանցից բաժանված են տասնյոթ տարով: Ռաֆիայի ճակատամարտում Պտղոմեոսը հաղթեց, սակայն Պանիումի ճակատամարտից առաջ նա արդեն մահացած ու անցած կլինեք: Սակայն նա թագավորեց տասնյոթ տարի՝ մ.թ.ա. 221 թվականից մինչև մ.թ.ա. 204 թվականը: Երկու հարյուր հիսուն տարվա երեք գծեր, որոնք կապված են երեք տասնյոթներով, պարտադրում են նկատի առնել, որ 313-ը համապատասխանում է 2026-ին:

313-ը հալածանքից դեպի փոխզիջում հստակ անցում էր, ուստի 313-ը նշանավորվում է որպես որոշ մարգարեական բնույթի փոփոխության խորհրդանիշ, որը նախատիպավորվեց Զմյուռնիայից դեպի Պերգամոս անցումով: Առաջին քայլը ներկայացվեց դիվանագիտական ամուսնությամբ, որն ավարտվեց տասնյոթ տարի անց ամուսնալուծությամբ: Երկրորդ քայլը կիրակնօրյա առաջին օրենքն էր: Ներշնչանքը մեզ տեղեկացնում է, որ կիրակնօրյա օրենքին նախորդում է աստիճանական, քայլ առ քայլ ընթացք, որը ներառում է կիրակնօրյա օրենքներ, որոնք նախորդում են այն կիրակնօրյա օրենքին, որը սահմանվում է որպես ձեռն ստիպելը պահել կիրակին, ինչպես նաև ձեռն հալածելը Աստծո յոթերորդ օրվա շաբաթը պահելու համար:

«Եթե ընթերցողը կամենում է հասկանալ այն գործոնները, որ պիտի գործադրվեն շուտով եկող պայքարում, նա միայն պետք է հետևի այն միջոցների պատմությանը, որոնք Հռոմը կիրառեց նույն նպատակի համար անցյալ դարերում: Եթե նա ուզում է իմանալ, թե պապականներն ու բողոքականները, միավորվելով, ինչպես կվարվեն նրանց հետ, ովքեր մերժում են իրենց դավանանքները, թող տեսնի այն ոգին, որ Հռոմը դրսևորեց շաբաթի և նրա պաշտպանների նկատմամբ:»

«Արքայական հրովարտականները, ընդհանուր ժողովները և աշխարհիկ իշխանությամբ հաստատված եկեղեցական կարգադրությունները այն քայլերն էին, որոնց միջոցով հեթանոսական տոնը քրիստոնեական աշխարհում հասավ իր պատվավոր դիրքին: Կիրակիի պահպանումը պարտադրող առաջին հրապարակային միջոցը Կոստանդինի կողմից արձակված օրենքն էր: (Ք.հ. 321 թ.) Այս հրովարտակը քաղաքի բնակիչներից պահանջում էր հանգստանալ «արևի պատկառելի օրը», սակայն գյուղացիներին թույլ էր տալիս շարունակել իրենց երկրագործական զբաղմունքները: Թեպետև այն ըստ էության հեթանոսական

կանոնադրություն էր, կայսրը այն գործադրեց քրիստոնեությունն անվանականորեն ընդունելուց հետո»: Մեծ պայքար, 573, 574:

313 թվականին Միլանի հրովարտակը այն «արքայական հրովարտակն» էր, որին հաջորդեցին «ընդհանուր ժողովներն ու աշխարհիկ իշխանությամբ հաստատված եկեղեցական կարգադրությունները՝ որպես քայլեր»: Սրանք աստիճանական քայլեր էին, որոնք առաջնորդեցին դեպի առաջին կիրակնօրյա օրենքը՝ 321 թվականին: Այդ քայլերից մեկը «եկեղեցական կարգադրություններն» են, ինչպես, օրինակ, կիրակիի պահպանումը, «որոնք հաստատված են աշխարհիկ իշխանությամբ»: 1888 թվականի ժամանակաշրջանը մատնանշում է կիրակնօրյա օրենքների մի շարք, որոնք սենատոր Բլերի կողմից ներկայացվեցին Սենատ, սակայն ոչ մի ընթացք չստացան, մինչդեռ նույն պատմության ընթացքում մի քանի նահանգներ ընդունում էին նահանգային կարգով կիրակնօրյա օրենքներ՝ հարկադրական կիրարկմամբ: Այս երկու վկաները 313 թվականը մատնանշում են որպես ճանապարհային նշան, որտեղ «արքայական հրովարտակները», ինչպես, օրինակ, գործադիր հրամանը, պիտի նշանավորեն անցում երկրի գազանի պատմության մեջ, որին վիճակված է խոսել վիշապի պես:

Երբ Միացյալ Նահանգները խոսում է որպես վիշապ, այն ավարտվում է որպես Աստվածաշնչյան մարգարեության վեցերորդ թագավորություն, և դա անում է՝ խոսելով նույն կերպ, ինչպես իր տիրապետության սկզբում՝ որպես վեցերորդ թագավորություն: 1798 թվականին Միացյալ Նահանգները ընդունեց Alien and Sedition Acts-ը, որոնք նախապատկերում էին կիրակնօրյա օրենքը: 1798 թվականի Alien and Sedition Acts-ը երեք քայլերից երրորդն էին, որոնք սկսվել էին 1776 թվականին Անկախության հռչակագրով, որին հաջորդեց Սահմանադրությունը՝ 1789 թվականին: Այդ երեք քայլերը համապատասխանում են 313, 321 և 330 թվականներին:

1776, 1789 և 1798 թվականները բոլորը գործողություններ էին, որոնք սահմանվում են որպես խոսելը, որովհետև ներշնչումը հայտնում է մեզ, որ «ազգի խոսելը նրա օրենսդիր և դատական իշխանությունների գործողությունն է»: 313, 321 և 330 թվականները բոլորը սահմանագծեր են՝ կապված Կոստանդիանոս Մեծի հետ: Հին բառացի Բսրայելի ավարտը՝ թե՛ հյուսիսային, թե՛ հարավային թագավորությունների, խորհրդանշվում է որպես ամուսնալուծություն, և հենց դա է ներկայացված 330-ով: Արևելքի և արևմուտքի՝ միջև ամուսնալուծություն՝ այն ամուսնության մեջ, որ սկսվել էր տասնյոթ տարի առաջ՝ Միլանի հրովարտակի ամուսնությամբ: Կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ Միացյալ Նահանգները պիտի լցրած լինի իր փորձառության ժամանակի բաժակը և պիտի ամուսնալուծվի Աստծուց՝ իր մարգարեական նպատակի առումով, ինչպես նախակերպված էր հին Բսրայելի համար կաթ ու մեղր հոսող երկրով: Ներշնչումն ասում է, որ ազգային ուրացությունն իր հետևից բերում է ազգային կործանում: Դա տեղի է ունենում, երբ Աստված ամուսնալուծվում է փառավոր երկրից, ինչպես ներկայացված է 330 թվականով: 313-ի ամուսնությունից մինչև 321-ի՝ Կիրակնօրյա օրենքների աստիճանաբար ուժգնացող շարքի առաջինը, մինչև 330-ի ամուսնալուծությունը: 1776-ը համընկնում է 313-ի հետ, 1789-ը համընկնում է 321-ի հետ, իսկ 1798-ը համընկնում է 330-ի հետ:

330-ը նաև մ.թ.ա. 31 թվականին Ակտիումի ճակատամարտից անցած 360 տարիների լրումն է: Ակտիումը Հռոմի երրորդ խոչընդոտն էր, և, հետևաբար, նախատիպում է կիրականօրյա օրենքը, երբ արդի Հռոմը հաղթահարում է իր երկրորդ և երրորդ խոչընդոտները: 330-ի հանգրվանում Պանիումի ճակատամարտը միանում է Ակտիումի ճակատամարտին: Մ.թ.ա. 217 թվականի Ռաֆիայի ճակատամարտը համընկնում է 2014 թվականի ուկրաինական պատերազմի հետ, ապա 2015 թվականին Թրամփը սկսեց իր առաջին նախագահական արշավը, 2020-ին երկրի գազանի երկու եղջյուրներն էլ սպանվեցին, 2023-ին երկուսն էլ հարություն առան: 2024-ին հիմքերի փորձությունը սկսվեց, իսկ 2025-ին ութերորդ նախագահի և նրա պապական զուգընկերոջ մարգարեական դաշինքը նշանավորվեց նրանց փոխադարձ պաշտոնակալություններով:

Այս բաները մենք կշարունակենք հաջորդ հոդվածում: